

Череватко А. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

ПОЕТИЧНИЙ СИНТАКСИС НАТАЛІЇ ДЕВ'ЯТКО

Статтю присвячено дослідженню поетичного синтаксису у творчості письменниці Дніпропетровщини Наталії Дев'ятко. Зосереджено увагу на особливостях використання синтаксичних конструкцій і стилістичних фігур у поетичних текстах.

Доведено, що авторка використовує різні за будовою і семантичною значущістю синтаксичні структури для збагачення поетичної мови. Зафіксовано різні типи речень, серед яких домінують складні та прості ускладнені. Характерним є використання підметів неіменникового вираження. Поширеними в аналізованих поезіях постають прості присудки, виражені різними часовими формами дієслова. На основі аналізу поетичних текстів констатовано, що специфіка сформована активним використанням дієслівної рими і звертань, виражених однослівними іменниковими формами, прикладковими конструкціями в поєднанні з емоційно-експресивними частками або з дієслівними спонукальними формами, які наближають поезію до народнописної і фольклорної творчості. Другорядні члени речення мають оригінальні стилістичні властивості: обставини і додатки формують експресивне увиразнення твору, означення здатні деталізувати, конкретизувати чи уточнювати описуваний предмет.

Аналіз стилістичних фігур довів, що вживання повторів і паралелізму у творах є характерною ознакою творчості авторки. Паралелізм реалізовано у двох його різновидах: психологічному і стилістичному. Повтор фіксує увагу читачів на словах, які використані для емоційного впливу. Ампліфіковані присудкові ряди є основою для градації, що підсилює окремі фрази. Риторичні питання зосереджують увагу читача на семантико-стилістичних центрах поетичного контексту.

Ключові слова: поетичний синтаксис, експресивні синтаксичні конструкції, стилістичні фігури, поетична мова, ідіостиль.

Постановка проблеми. Поетична спадщина кожного автора відзначена підкреслено індивідуалізованою формою мовлення, яку доречно називаємо художньою. Мовознавці вважають саме семантико-синтаксичний рівень одним з важливих структурних елементів художнього мовлення. Дослідження цього аспекту в поетичному просторі потребує безпосередньої уваги, адже психічний стан ліричного героя або самого автора виявлений у структурі вираження їхньої думки. Розвиток цього питання стає очевидним і сьогодні актуалізується, а складні завдання, пов'язані з поетичним синтаксисом сучасних поетів, з аналізом його структури, семантики і функціонування, ще потребують поглибленого вивчення. Отже, синтаксична організація є невіддільним складником сформованого поетичного твору і потребує докладного вивчення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження художнього синтаксису має довгу історію, яку зафіксовано в низці праць вітчизняних та зарубіжних лінгвістів, серед яких О. Безпалько [1], В. Виноградов [4], О. Грановська [5], Н. Грипас [6], С. Єрмоленко [9; 10], В. Мариниченко [14] та інші. Сьогодні науковий інтерес до цієї проблеми

не вщухає, що доводять численні наукові розвідки сучасних філологів (О. Бистрової [2], Д. Данильчука [7], А. Загнітка [11], А. Поповського [16], Н. Слухай [17] та інших). Така увага теоретично обґрунтована тим, що стає зрозуміло: не лише лексика, а й поетичний синтаксис формує унікальність і неповторність мовотворчості митців. За влучним зауваженням С. Єрмоленко, «синтаксична своєрідність віршового мовлення не вичерпується поняттями фігурального чи поетичного синтаксису. Вона здатна охопити всю синтаксичну організацію вірша, усю його композиційну єдність, тобто весь закінчений поетичний твір» [9, с. 3–4].

За визначенням Н. Слухай, поетичний (експресивний, афективний) синтаксис сформовано ресурсами граматичної системи мови і синтаксичними засобами (синтаксичними одиницями, зв'язками і відношеннями між ними та їхніми компонентами) для досягнення художньої мети [17, с. 46]. Утім, ще академік В. Виноградов зазначав про те, що не потрібно вбачати в синтаксичній структурі твору прямого і безпосереднього відбиття і змішувати синтаксичні форми із семантичним змістом мови [4]. Тобто синтаксичні побудови визначають не семантичний зміст висловів,

а характер інтонації, який сформовано не лише конструкціями речень, а й структурою органічних частин художнього твору, які відбивають закінчену образну картину. Коли говоримо про образ автора, то він виразно змальовується в інтонаційно-синтаксичній організації мови ліричних творів і відступів [15, с. 230].

Досліджуючи поетичний синтаксис, особливу увагу потрібно звертати на одну з основних одиниць синтаксису – речення. Емоційної виразності художній мові надають такі засоби організації, як граматичне та інтонаційне оформлення речень, порядок слів у реченні. Синтаксичну своєрідність поетичних творів забезпечують також стилістичні фігури. Ще із часів античності визначено особливу роль стилістичних фігур, що базовані на синтаксичній структурі мови. Вони відрізняються від звичайних синтаксичних конструкцій і створюють оригінальну форму для вираження думок та почувань людини. У сучасному мовознавстві наявні безліч стилістичних фігур, до найчастотніших серед яких уналежують період, еліпс, замовчування, повтор, анафору та епіфору [15, с. 245]. Для ліричних творів характерними є специфічні звороти, до яких залучено риторичні запитання, звертання, оклики [15, с. 246]. Для підсилення виразності мови використовують різні види інверсії, синтаксичні повтори і синтаксичний паралелізм [18, с. 145].

Щодо аналізу віршованої мови на рівні синтаксичних одиниць С. Єрмоленко доречно зазначає, що такий спосіб дає змогу простежити за функціями і стилістичними особливостями речень, бо «складну систему синтаксичних категорій у поезії важко зрозуміти поза стилістичним аспектом аналізу» [9, с. 339]. Водночас використання поетом синтаксичних фігур формує творчу індивідуальність його авторського стилю. Отже, сьогодні відродження інтересу до дослідження поетичного синтаксису отримує новий напрям, адже сучасна наука намагається аналізувати явища різнобічного характеру у структурі художнього тексту.

Постановка завдання. За твердженням Ю. Калашник, синтаксична організація є невіддільною частиною художньої палітри будь-якого твору. Поетичний синтаксис виявляє неповторність ідіостилу автора й пов'язаний зі структурою втілюваної в художніх образах думки [12]. За Л. Близнюк, складні поетичні тональності, специфічна ритміка, експресивна модальність речень, добір певної доречної структури за будовою експлікує ставлення поета до зображуваного [3, с. 44]. Водночас митці слова мають змогу відходити від

усталених норм, а поетичний синтаксис для цього надає широку варіативність засобів для висловлення, зокрема синтаксичні засоби стилістики. Сьогодні предметом мовознавчого аналізу ставали конструкції поетичного синтаксису відомих поетів і письменників минулого, тому актуальним є дослідження такого аспекту на поетичному матеріалі ХХ–ХХІ ст. Саме за мету в нашій статті ставимо виявлення та опис основних синтаксичних засобів поетичної мови Наталії Дев'ятко.

Виклад основного матеріалу. Наталія Дев'ятко – письменниця Дніпропетровщини, творчість якої відзначена фантастичністю і глибоким психологізмом. До однієї з її збірок під назвою «Три кроки до Світанку» увійшли вірші, які і стали предметом нашого дослідження. Це була перша українськомовна збірка авторки, у якій є твори, різні за тематикою, де знайшлося місце соціальним, історичним, казковим і філософським мотивам. У рецензії на цю збірку Леся Степовичка зауважує, що «усі її твори об'єднує те, що описані події, наскільки б казковими вони не здавалися, відбуваються у нашому світі, бо письменниця вважає, що в житті кожної людини надзвичайно багато дивного і незрозумілого» [13].

У поезіях Н. Дев'ятко використовує різні синтаксичні одиниці: від простих речень до складних синтаксичних конструкцій. Прості речення вживаються подекуди, а до їхніх стилістичних ресурсів належать способи вираження головних і другорядних членів, порядок слів у реченні. В аналізованому матеріалі більшість простих речень є неповними: «*Не збулося... Та збудеться! Буди!* / *Ми не янголи. Грішні ми. Люди*» [8]. Більшість синтаксичних структур є складними з різними семантико-синтаксичними відношеннями. Серед них є складносурядні: «*А селище з млином горить, / І танки з хрестами повзуть*» [8], «*Порожній шлях, а в скронях б'ється час*» [8]; складнопідрядні речення: «*Мріє збудувати дім, / Де зло пробачить нам усім*» [8], «*Пам'ятати про дурість людську, / Щоб начальнику твердо сказати*» [8]; безсполучникові речення: «*Тобто, це вже кінець – / Не бувало іще небосхилу такого*» [8]. Найбільше складних речень з різними типами зв'язку: «*Не йди, бо не підуть вони з тобою, / Ти їх не купиш – золота нема*» [8], «*Змінилося різко усе – / Побачила: хлопець несе / Серпа у руках, щоб косить; / Корову веде, щоб доїть, / Дитина маленька – руда / До п'яток спустилась коса*» [8]. Різноманітні синтаксичні мовні одиниці відбивають важливі смислові навантаження, а також є виразниками естетичності поетичних творів.

Характерним для творчості Н. Дев'ятко є використання підметів неіменникової форми. Наприклад, займенникові підмети, які увиразнюють тон і посилюють експресивність: «Я шукаю ночами і днями від ран тих шрам» [8], «А ти одна весь світ не переробиш, / Ти плюнь на все, хай снігом замело б» [8], «Вони вмирають, а на їх місця / Приходять інші, сяючі та гожі» [8]. Типовими для аналізованих поезій є прості присудки, виражені різними часовими формами дієслова. Утім, вони не несуть емоційного навантаження, а лише передають модально-часову сутність висловлення: «Смерть сміється в обличчя сміливцям, / Багатьох їх вона забере» [8], «І ти пішов у неї та не попросився зі мною, / Водю талю ти сплав, згорів як пил, хоч не кохав» [8].

У дослідженні виявлено частотне вживання монорим, які зазначають наближення складних синтаксичних конструкцій до народнописенної ритміки. Серед зафіксованих прикладів широко використані рядки, пов'язані дієслівною римою, наприклад: «Світло грає та палає, / Шлях новий вже починає, / Щоб в майбутнім краще жити, / Поміж людством трон посісти» [8], «Сірого лиха, що землю вкриває, / Душу людини що враз забирає» [8], «Промінь світланку імлю прорізає, / Мить переходу людина спіймає, / І в ту хвилину вона забігає / Те, що у серці, у думках кохає» [8]. Тяжіння аналізованих поезій до жанру народної творчості підтверджено вживанням у структурі поезії звертань, виражених однослівними іменниковими формами, прикладковими конструкціями в поєднанні з емоційно-експресивними частками або з дієслівними спонукальними формами: «Колись я вірила і в себе... / О, Доле моя...» [8], «На ніч вікна я не зачиняю – / У вікні тебе чекаю, пісне» [8], «Одна ти така, Україно... / Моя ти навів, Україно» [8], «Пісне, лінь, танцюй на небосхилі» [8]. Віршовані тексти Н. Дев'ятко вдало оздоблені нанизуванням дієслівних синонімів, а цей засіб увиразнення тексту емоційно-експресивно урізноманітнює художні образи: «Розділилось, розбилось, / розпалось, розійшлося. / За кохання і дружбу ми билися. / Не збулось» [8], «Щоб розп'яти, розтоптати / І нікчемність показати, / Грабували, плюндрували – / Тільки милу не здолали» [8], «Все проходить, минає, / Лишається згадкою, ниє» [8].

Другорядні члени речення в поетичних творах Н. Дев'ятко мають оригінальні стилістичні властивості. Таке стилістичне увиразнення досягають зміною позиції того чи того члена речення або форми його вираження. Наприклад, препозитивні обставини додають поезії фольклорно-оповідного колориту, що забезпечено також кінцевою пози-

цією дієслова-присудка: «За обрієм сонце сховалось / До ночі хвилинка зосталась» [8]. Інверсія обставин разом із присудком творять унікальну ритмомелодійну одиницю, завдяки чому відбувається експресивне увиразнення поетичного тексту й можливі зміни смислових акцентів. Такі синтаксичні конструкції можуть супроводжуватися означеннями: «На вітах гоїдались провислих» [8], «Як справи скінчить всі свої» [8]. Аналогічна ситуація стосується і додатків у творах авторки: «Дивись, його ти бачиш не в останнє...» [8], «Гармонію болю я серцем кохаю. / Без неї творити я сили не маю» [8]. Цікавим способом увиразнення за допомогою другорядних членів є введення до структури поезії означень-епітетів, які здатні деталізувати, конкретизувати чи уточнювати описуваний предмет: «То море, чисте, світле і прекрасне, / І край його під сушею в імлі» [8], «Він голий та страшний, жаркий, як пекло» [8].

Досліджуючи стилістичні фігури в поезіях, потрібно виокремити паралелізм, який реалізовано у двох його різновидах: психологічному і стилістичному. Картини природи нерідко переплітаються з настроями та переживаннями, як, наприклад, у рядку: «Не збулося... Ми винні? Навряд чи. / Не розквітнуть в садку маки щастя» [8]. Утім, частіше використано синтаксичний паралелізм, який створює відчуття симетрії змальовуваних картин: «Тиха ніч опустилась на землю, / Змовкло птаство, палають зірки, / Шурхотять чисті води підземні, / Люди втомлені дивляться сни» [8], «Тиха ніч опустилась на землю / Біля річки будують ЧАЕС» [8]. Такий виразний синтаксичний паралелізм доречно вжитий у поезії «Місце зустрічі», присвяченій Леоніду Топтунову. Обрана стилістична фігура посилює філософську тематику вірша й описує вічну проблему гармонії між людством і природою.

Тематичне наближення аналізованих поезій до казок і легенд відбито у використаних поетичних фігурах, зокрема повтореннях. Надаючи контекстові певного смислового значення, повтор фіксує увагу читачів на словах, які використані для емоційного впливу. У творчості авторки вони здебільшого виступають на початку речення: «Що таке допомога? / Тільки біль та тривога, / Тільки горе розлук, / Тільки праця для рук» [8]. З-поміж риторичних і стилістичних фігур неодноразово фіксуємо дієслівні повторення, які формують віршовану архітектоніку твору і визначають його ідейний зміст, посилюють емоційність та ритмічність виразу: «Не здолає нас зло! Не здолає, напевно» [8]. Яскравим прикладом реалізації дієс-

лівного повтору є вірш під назвою «Іти по волосині», де кожен наступний чотиривірш починається синтаксичною конструкцією з дієслівним компонентом «іти»: *«Іти, по волосині <...> / Іти, не озируючись <...> / Іти, не сподіваючись <...> / Іти далі <...> / Іти, тільки іти»* [8].

У поетичному надбанні Н. Дев'ятко відбита дійсність, яка філософічно інтерпретована й уведена до структури твору різними формами синтаксичного вираження. Наприклад, у творі «Монолог Землі» з гостросоціальним звучанням зображено екологічні проблеми сучасності, які римовані простими реченнями й ускладнені повторами. Вони фіксують увагу на контексті та посилюють смислове навантаження твору загалом: *«Сумно мені умиватись снігами, / Наче в останнє, кохати в останнє»* [8], *«Лиш наді мною волає і стогне, / Стогне, волає, над серцем чаклує»* [8]. Виразне соціальне тематичне спрямування посилено кількарізним повторенням слів і словосполучень.

Повторення звертань у поезіях авторки передбачає навмисне нагромадження цих елементів в одному висловленні, встановлює акцент на важливих моментах, посилює збудження і мотивує емоційне реагування: *«О гонг біди, що перестріне бурю, / О гонг страждань, що звуком мучить нас, / О гонг кохання, що спиняє кулю, / О гонг творінь, для них не жах – наш час»* [8], *«Україно, Україно, / Ти кохана, ти єдина. / Україно, Україно, / Ти чарівна, мов дитина»* [8], *«Доле, Доле моя! / Де ти?»* [8]. Повтор посилює також виражену в мові твору тривалість дії, її багаторазовість чи послідовність: *«А я чекаю, я чекаю й досі / Тебе, хто не боїться ворогів»* [8], *«Повстання! Повстання? Повстання... / Байдужі всі втрати кохання»* [8], *«Вставайте. Вставайте! Вставайте... / Ми разом! Ми сестри і браття»* [8].

Дослідивши чималу кількість повторів у віршах Н. Дев'ятко, можемо констатувати, що більшість з них анафоричного характеру, наприклад: *«Одна ти моя, Україно. / Одна для весілля і страти, / Одна у купальськїм багатті»* [8], *«З тобою світ і віри терпкий присмак, / З тобою я і кольорові квіти»* [8]. Цікавим прикладом переходу з однієї стилістичної фігури в іншу є поезія «Полум'я», у якій анафоричні повтори поєднані з кільцевим повтором: *«Полум'я. Палке полум'я. / Мов у лісі-будинку розпалене. / Вилітає розкуте, розжарене. / Вогненеє, червонеє полум'я»* [8]. Така структурна синтаксична організація властива кожній строфі твору.

У поетичному синтаксисі наявні також випадки ампліфікації, що поширює вислів однотипними мов-

ними одиницями, переважно однорідними членами: *«Струмок дзюркотить і дзвенить»* [8], *«Лелека у небо зліта, / Кружляє, літа, голосить»* [8]. Такий спосіб увиразнення поетичного твору створює різноманітну характеристику зображуваного, розширює образну інформацію і додає динамізму оповіді. Ампліфіковані присудкові ряди є основою для градації. Констатуємо поодинокі випадки функціонування семантичних плеоназмів як стилістичної фігури, яка утворена спеціальним нагромадженням певних мовних одиниць, наприклад: *«Та жагуче блищать, / Насміхаючись з виду тяжкої недолі»* [8].

Досліджуваний матеріал має такі синтаксичні структури, які стають зрозумілими й виразними в лексико-граматичному змісті та відповідному інтонуванні. Цінність доречної інтонації полягає в потребі підсилити стилістичні особливості тексту. У віршах Н. Дев'ятко емоційно-експресивну роль відіграють питальні й спонукальні речення. Вони забезпечують емоційне і напружене оформлення поетичної мови, серед яких домінують риторичні питання, що зосереджують увагу читача на семантико-стилістичних центрах поетичного контексту: *«І на дорозі з того, що минає. / В мандрівку у майбутнє забуття, / У те, чого ніхто із нас не знає... / – Хіба із того буде нам пуття?»* [8], *«Ні з ким, бо я людина / Я мрійниця (то й що?), але й дитина»* [8], *«Хто сказав, що кінець / І не буде уже небосхилу такого?!»* [8], *«Що ж ми скоїли?! Люди, ми ж браття, / Тож навіщо вбиваємо світ?!»* [8]. Спонукальні модальні структури передають різні відтінки імперативності від наказу до волевиявлення: *«Синь неба плаче піщаною бурєю... / Досить сміятись!»* [8], *«Ніщо не кінчається, вірите, люди? / Кохайтесь, мрійте і вірте – все буде!»* [8], *«Я вірю, що я існую! / Я вірю в себе одну! / Я вірю! / Я житиму»* [8].

Висновки і пропозиції. Отже, Наталія Дев'ятко майстерно використовує різні стилістичні фігури в поєднанні з іншими засобами поетичного синтаксису. Використання різних за будовою і семантичним навантаженням синтаксичних структур збагачує поетичну мову. Найчастіше авторка користується складними або простими ускладненими реченнями, які вибудовують чотиривірш. Досліджені синтаксичні можливості здебільшого стилістично вирізняють позначені контексти. Специфіка поетичного синтаксису Н. Дев'ятко сформована активним використанням дієслівної рими і звертань, що наближують її поезію до народнописенної й фольклорної творчості. Віршовані тексти насичені повторами і паралеле-

лізмом, які можемо вважати характерними ознаками творчості авторки. Виклад думок від першої особи у формі питальних і окличних речень інтонаційно формують емоційність і піднесеність поетичних творів. Убачаємо доцільність у подаль-

шому дослідженні поетичного синтаксису Наталії Дев'ятко, але вже на прикладі її прозових текстів. Такий напрям сприятиме глибшому розкриттю механізмів творення художньої образності та аналізу особливостей ідіостилу письменниці.

Список літератури:

1. Безпалько О. П. Из спостережень над синтаксисом «Кобзаря». *Українська мова і література в школі*. 1964. № 4. С. 29–32.
2. Бистрова О. Домінантний образ і поетичний синтаксис. *Вісник Львівського університету. Серія : Філологія*. 2004. Вип. 35. С. 49–59.
3. Близнюк Л. М. Семантико-комунікативна та естетична функції поетичного синтаксису. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : Філологія*. 2011. № 936, вип. 61. С. 42–56.
4. Виноградов В. В. Основные вопросы синтаксиса предложения. URL: <http://project.phil.spbu.ru/lib/data/ru/vinogradov/syntax.html>.
5. Грановська О. С. Складне речення в поезіях Ліни Костенко. *Сучасна філологія : проблеми, пошуки, розвідки*. Рівне, 1993. Вип. 1. С. 11.
6. Грипас Н. Я. Складні багатоконпонентні речення з різними засобами і типами зв'язку в поетичному мовленні П. Грабовського. *Проблеми граматики і лексикології української мови*. Київ, 2001. С. 186–190.
7. Данильчук Д. В. Поетичний синтаксис Василя Стуса в аспекті художньої комунікації : автореф. дис. канд. філ. наук. Київ, 2006. 19 с.
8. Дев'ятко Н. Збірка віршів. URL: <http://www.gak.com.ua/creatives/2/8529>.
9. Єрмоленко С. Я. Синтаксис віршової мови. Київ : Наукова думка, 1969. 148 с.
10. Єрмоленко С. Я. Синтаксис поетичного мовлення Миколи Бажана. *Мовознавство*. 1967. № 1. С. 76–81.
11. Загітко А. Синтаксичний макросвіт Василя Стуса. *Актуальні проблеми української літератури і фольклору*. Вип. 6 : Василь Стус в контексті європейської літератури. Донецьк : ДонНУ, 2001. С. 254–261.
12. Калашник Ю. І. Особливості поетичного синтаксису творів Миколи Вінграновського. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : Філологія*. 2013. № 1080, вип. 69. С. 209–213.
13. Леся Степовичка. Реальні нереальності барвистого світу. Рецензія на книжку: Н. Дев'ятко. *Три кроки до Світанку*. URL: <http://avtura.com.ua/review/930/>.
14. Мариниченко В. Г. Деякі синтаксично-стилістичні особливості байок Л. Глібова. *Дослідження з української мови*. Київ : Вид-во АН УРСР, 1958. С. 74–85.
15. Пономарів О. Культура слова : мовностилістичні поради. Київ : Либідь, 2001. 240 с.
16. Поповський А. М. Поетичний синтаксис Миколи Кузьменка. *Філологічні студії : Науковий вісник Криворізького державного педагогічного університету*. Кривий Ріг : КДПУ, 2011. Вип. 6. С. 664–671.
17. Слухай Н. Поетичний синтаксис Шевченка. *Дивослово*. 2013. №10. С. 46–51.
18. Тимченко Є. К. Українська граматики. Київ, 1918. 168 с.

Cherevatko A. O. NATALIA DEVIATKO'S POETIC SYNTAX

The article is devoted to the study of poetic syntax in the works of the writer Natalia Devyatko. The focus is on the peculiarities of the use of syntactic constructions and stylistic figures.

It is proved that the author uses syntactic structures of different structure and semantic load to enrich the poetic language. Different types of sentences have been recorded, among which complex or simple complications are dominant. The use of non-noun subjects is typical. Typical for the analyzed poems are simple predicates, expressed by different temporal forms of the verb. Based on the analysis of poetic texts, it is stated that the specificity is formed by the frequent use of verb rhyme and appeals expressed by monosyllabic noun forms, adjective constructions in combination with emotionally expressive particles or verb motivational forms that bring poetry closer to folklore. Minor members of the sentence have original stylistic properties: circumstances and applications form an expressive expression of the work, definitions are able to detail, specify or clarify the described subject.

The used stylistic figures are analyzed: repetitions, parallelism, amplification, gradation. It is emphasized that the use of repetition and parallelism in the works is a characteristic feature of the author's work. Parallelism is realized in its two varieties: psychological and stylistic. Repetition captures readers' attention on words that are used for emotional impact. Amplified predicate series are the basis for gradation, which gives strength to a single phrase. Interrogative and motivational sentences play an emotionally expressive role. Rhetorical questions focus the reader's attention on the semantic and stylistic centers of the poetic context.

It is established that the use of syntactic structures of different structure and semantic load enriches the poetic language. The wide variety of means of expression, in particular a number of syntactic means of stylistics, help the author to achieve the perfection of his poetic works.

Key words: poetic syntax, expressive syntactic constructions, stylistic figures, poetic language, idiostyle.